

служебна работа, членъ въ Цариградското търговско съдилище, е приелъ редакторството „натиснатъ отъ молби“! Той се отказалъ, защото нощната му работа не щѣла да му е достатъчна, за да следва „както трѣбва и както желае“. Но обещали му помощникъ и, подъ заплашването, че, ако той не приеме, сп. „Български Книжици“ ще спре — съгласява се. Но помощникъ не му дали. Служебнитѣ му занятия се удвоили и утроили, време нѣма за четене, за писане, а „Книжицитѣ“ трѣбва да излизатъ редовно два броя въ месецъ. „Що си изтеглихъ въ това годишно разстояние, казва Кръстевичъ, колко трудъ и притеснения си дадохъ за да си устоя на думата предъ народа — азъ зная. Но, като че това не стигаше, трѣбваше да излѣзатъ нѣкои-си и да изкѣратъ по причина, че сми защищавали вѣрата си и обрѣдитѣ си, какъ сми били грѣкомани, московити, панславити (к. н.) и незнамъ що“... Но редакцията се престорила на глуха, изкарала годината и сега се дира новъ редакторъ.

Тодоръ Бурмовъ, поканенъ за редакторъ, продължава дѣлото съ същата ревностъ.

Още отъ първата книжка на „Б. К.“ се забелязва пълнотата на съвременната лѣтопись, въ която се четатъ дневници: политически, търговски, книжесни, общи. Може да се каже, че „Б. К.“ въ това отношение бѣше и остана единственото периодическо списание у насъ, което въ своето време запознаваше читателя редовно и подробно съ изпъкналитѣ свѣтовни събития. Животътъ на културнитѣ, напредналитѣ и политически свободнитѣ народи се излагаше по начинъ да служи за поука и насърдаване къмъ хубави достижения. Особени впечатления правѣха нѣкои животописи на народни будители, като напр. на Гарибалди, дейността на когото за свобода и обединение на Италия не можеше да не докарва „подсѣщания“ и за нашето „бѣдно и темно отечество“, както се изразяваше Мутевъ.

Спис. „Читалище“, органъ на „Българско читалище“ въ Цариградъ, просъществува петъ години. И то вървѣше по пѣтя на „Бѣлг. Книжици“, съ тази разлика, че то нѣмаше хубавата съвременна лѣтопись, но пакъ се занимаваше съ нѣкои съвременни непосредствени въпроси (Икономовитѣ: „Една стѣпка напредъ“ и др., „Трѣбва да работимъ“, отъ С. С. Бобчевъ, „За изложбитѣ“ и др.). И неговитѣ редактори бѣха наистина млади хора, но и тѣ си бѣха извоювали едно видно обществено положение. Марко Балабановъ, Тодоръ Икономовъ, Драганъ Цанковъ, Петко Р. Славейковъ и Стефанъ С. Бобчевъ, тогава още студентъ. „Читалище“, както и „Български Книжици“ сирѣха, не защото нѣмаха читате-